

Lezing 8 mei 2013, Jacobikerk Utrecht, De voortwoekering van het Ambtsbericht van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 (“Veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan (1978-1992)”); ellendige en onrechtvaardige gevolgen, door advocaat Mr. drs. P.B.Ph.M. Bogaers

Uitgangspunten:

1. Waar het ambtsbericht concludeert:

“Uit het bovenstaande volgt dat alle onderofficieren en officieren werkzaam zijn geweest in de macabere afdelingen van de Khad en de WAD en persoonlijk betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen, martelen en soms executeren van verdachte personen “,

roept dit vragen op naar het bewijs, waarop deze conclusie is gestoeld.

2. Deze mededeling roept tevens de volgende deelvragen op:

2.1 Verdraagt deze mededeling zich met het internationaalrechtelijk beginsel dat bij toepassing van artikel 1F Vluchtelingenverdrag, het anti-oorlogsmisdadigersartikel, er geen sprake mag zijn van schuld door associatie, (het louter behoren tot een groep is voldoende voor uitsluiting van vluchtelingrechtelijke bescherming), maar dat het moet gaan om individuele schuld, wil men geen asiel kunnen krijgen?

2.2 Is het “geheime bewijs “van Buitenlandse Zaken internationaalrechtelijk geoorloofd?

2.3 Is de “conclusie” van Buitenlandse Zaken vatbaar voor tegenbewijs?

2.4 Verdraagt de Nederlandse praktijk zich met het gemeenschappelijk asielbeleid van de Europese Unie, het voorkomen van “refugies in orbit”, het creëren van een gemeenschappelijke ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid die openstaat voor degenen die onder druk van de omstandigheden op legale wijze om bescherming in de Europese Unie verzoeken?

2.5 Moet artikel 1F Vluchtelingenverdrag niet worden afgeschaft, teneinde te komen tot handhaving van het onschuldbeginsel (niemand wordt onschuldig veroordeeld, het gaat om wettig en overtuigend bewijs, dat men strafbaar is voor enig strafbaar feit)?

Het zijn meer dan genoeg vragen om in twintig minuten tijd te worden beantwoord.

2. Terwijl de UNHCR, de vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties zich sinds jaar en dag op het standpunt heeft gesteld (de Ronde tafelconferentie van Lissabon), dat het niet mag gaan om schuld door associatie, en evenmin om geheim bewijs waar een lidstaat zich op beroept, maar dat het moet gaan om individuele schuld en om bewijs dat vatbaar is voor tegenbewijs en niet om bewijs dat alleen ter sprake wordt gebracht onder de rechters (het bewijs "in camera"), heeft de strijd in de Europese Unie zich voortgesleept tot aan het arrest van **het Hof van Justitie van de EU in Luxemburg van 9 november 2010** in de gevoegde zaken van twee verschillende personen uit Turkije lid van twee als door de EU als terroristisch aangemerkte organisaties, B (C-57/09), lid van DevSol, en D (C-101/09), lid van de PKK, die elk voor hun organisatie als militanten de bergen van Turkije waren ingegaan, gearresteerd door Turkije en later gevlucht naar Duitsland.

De hoogste Duitse rechter heeft aan het Hof in Luxemburg de vraag voorgelegd of in het kader van een juiste wetstoepassing van **de EU-richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004** over de minimumnormen voor de erkenning van mensen als vluchteling, het voldoende was voor uitsluiting van vluchtelingrechtelijke bescherming (lees art.1F jo.art.12 van de Richtlijn), dat deze personen behoorden tot een terreurorganisatie.

Het hof heeft bepaald dat dat niet voldoende is, en dat een dergelijk lidmaatschap niet voldoende is . Het moet gaan om nader vast te stellen handelingen van de persoon, gelet op het door artikel 12 , lid 2 van de richtlijn geëiste bewijsniveau, op grond waarvan die persoon individueel verantwoordelijk gesteld kan worden voor die daden.

Nederland trekt zich van de jurisprudentie niets aan. Nederland suggereert dat zij zich er wel aan houdt, maar het enkel behoren als officier of onderofficier tot de KhAD/WAD is voldoende voor toepassing van artikel 1F. Zie **de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 24 september 2009** onder kenmerk 200901907/1/V1. Het ambtsbericht mocht ten grondslag worden gelegd aan het besluit van 26 september 2007 tot toepassing van art.1F Vluchtelingenverdrag (overweging 2.2.6). Elke officier of onderofficier moest maar zijn onschuld zien te bewijzen.

3. Bij het ambtsbericht is gebruik gemaakt van anonieme bronnen, personen die door Pakistan zijn geselecteerd en toegelaten tot de ambassade van Nederland in Pakistan. Niemand kon zonder controle vooraf in de ambassade van Nederland terecht. Geen enkele

advocaat in Nederland heeft ooit toegang gekregen tot de onderliggende stukken, waarop het ambtsbericht is gebaseerd. Bekend is uit de wel gepubliceerde onderliggende, geanonimiseerde stukken, dat Den Haag aan de ambassade in Pakistan bij voortduring heeft gevraagd om zo hard mogelijk gestelde algemene conclusies over de betrokkenheid “van alle (onder)officieren bij het martelen van personen”, omdat “anders de hele Nederlandse pers over ons heen valt”. Zo werd een eerdere versie van betrokkenheid van “vrijwel alle (onder)officieren” veranderd, na aandrang uit Den Haag, in betrokkenheid “van alle (onder)officieren”.

Deze manipulatie werkt tot op heden door.

Volgens de Raad van State is dergelijk voor advocaten ontoegankelijk “bewijs” toelaatbaar. **Zie de hierboven al genoemde uitspraak van 24 september 2009.**

In overweging 2.2.3. verwijst de Raad van State naar een eerdere uitspraak van de Raad van 30 november 2004, waar (alleen, PB) de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State de onderliggende stukken heeft ingezien. Dus niet de advocatuur. De Afdeling overweegt in 2004 dan “na kennisneming van de aan het ambtsbericht ten grondslag liggende stukken”: “dat de informatie (...) in het ambtsbericht door de onderliggende stukken wordt gedragen en dat geen sprake is van concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van die informatie”.

De Afdeling acht dan ook op 24 september 2009 evenals in 2004 van belang, “*dat de informatie in het ambtsbericht is gebaseerd op verklaringen van vele informanten van de ambassade en op andere bronnen, alsmede dat tussen het Ministerie van Buitenlandse Zaken en de ambassade uitvoerige correspondentie heeft plaatsgevonden over de herkomst van deze informatie en de inzichten die deze informatie verschaft. Verder is daarbij betrokken dat de informanten onafhankelijk van elkaar zijn geraadpleegd, dat elk onderwerp dat aan de KhAD/WAD is gerelateerd afzonderlijk aan hen is voorgelegd **en dat hun verklaringen volledig met elkaar overeenstemden.** Mede gelet hierop is overwogen dat, gelet op de onderliggende stukken, in het bijzonder de informatie omtrent het netwerk van deskundigen, voor het oordeel dat de verklaringen van de gebruikte informanten een partijdig en niet objectief beeld geven over de werkwijze van de KhAD/WAD, geen grond bestaat.” **(vet gedrukt, PB).***

Problematisch is dat alleen de rechterlijke macht in Nederland kennis heeft genomen van de onderliggende stukken en dat door het ontbreken van kennis hierover bij de advocatuur, het onmogelijk voor hen is gemaakt om hierop te reageren. Er is geen sprake van een “effective

remedy” ter veiligstelling van het EU recht op asiel ingevolge artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de EU.

Volgens het internationale recht, de jurisprudentie van het EHRM in Straatsburg en het Hof van Justitie van de EU in Luxemburg mag dergelijk geheim bewijs niet.

Hoe dan ook had Nederland mechanismen in het leven moeten roepen, waardoor de advocatuur in de gelegenheid was gesteld om kennis te nemen van de onderliggende stukken en hierop adequaat te reageren, bij voorbeeld door het aanstellen van “special advocates”, etc. Dat is ten onrechte nooit gebeurd.

4. Vanwege de sacrosancte positie van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, waarbij het ambtsbericht “als deskundigenbericht” niet of nauwelijks voor weerlegging vatbaar is, is de asielaanvrager vogelvrij.

5. Nederland staat fijn alleen in deze verdragstoepassing samen met Luxemburg.

Dat betekent dat waar mogelijk en vaak met splitsing van (een deel van) het gezin, voormalige (onder)officieren van de KhAD/WAD zich wel kunnen vestigen in andere lidstaten van de EU ingevolge richtlijn 2004/38/EG (hercodificatie vrij personenverkeer).

Mochten zij het geluk hebben bij aankomst in de EU terecht te komen in andere lidstaten dan Nederland, dan is vrijwel geen andere lidstaat er op gericht om via de macabere aanpak van Nederland asielaanvragers en hun gezinnen zo meedogenloos in het hart te treffen als Nederland doet.

6. Artikel 1 F Vluchtelingenverdrag is een anomalie in het internationale recht en dient zo snel mogelijk te worden afgeschaft. Als personen zich hebben schuldig gemaakt aan internationale misdrijven, dan dienen zij strafrechtelijk te worden vervolgd.

Bussum , Utrecht, 8 mei 2013, P. Bogaers